Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

4. září 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody – Článek 4 bod 6 – Důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu – Podmínky převzetí výkonu tohoto trestu vykonávajícím státem – Článek 3 bod 2 – Pojem ‚konečné rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek' – Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV – Vzájemné uznávání rozsudků v trestních věcech za účelem jejich výkonu v jiném členském státě – Článek 25 – Dodržení podmínek a postupů stanovených tímto rámcovým rozhodnutím v případech, kdy se členský stát zaváže vykonat odsuzující rozsudek vydaný soudem vydávajícího státu – Požadavek souhlasu vydávajícího státu s převzetím výkonu takového odsuzujícího rozsudku jiným členským státem – Článek 4 – Možnost vydávajícího státu postoupit rozsudek a osvědčení uvedené v tomto článku vykonávajícímu státu – Důsledky absence takového postoupení – Zásada loajální spolupráce – Článek 22 – Právo vydávajícího státu na výkon tohoto odsuzujícího rozsudku – Ponechání evropského zatýkacího rozkazu v platnosti – Povinnost vykonávajícího justičního orgánu vykonat evropský zatýkací rozkaz"

Ve věci C-305/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Curtea de Apel Bucureşti (Odvolací soud v Bukurešti, Rumunsko) ze dne 11. dubna 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 6. května 2022, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

C. J.,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, T. von Danwitz, místopředseda, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos, M. L. Arastey Sahún, S. Rodin, A. Kumin, N. Jääskinen (zpravodaj), D. Gratsias a M. Gavalec, předsedové senátů, E. Regan, I. Ziemele, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: R. Șereș, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. března 2024,

* Jednací jazyk: rumunština.

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za C. J.: svým jménem,

– za rumunskou vládu: M. Chicu a E. Gane, jako zmocněnkyně,

– za českou vládu: L. Halajová, M. Smolek, T. Suchá a J. Vláčil, jako zmocněnci,

– za francouzskou vládu: B. Dourthe, jako zmocněnkyně,

– za nizozemskou vládu: K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a C. S. Schillemans, jako zmocněnkyně,

– za Evropskou komisi: H. Leupold a L. Nicolae, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. června 2024,

s přihlédnutím k usnesení o znovuzahájení ústní části řízení ze dne 13. září 2024 a po jednání konaném dne 14. října 2024,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za rumunskou vládu: M. Chicu, E. Gane a L. Lițu, jako zmocněnkyně,

– za českou vládu: L. Halajová, M. Smolek, T. Suchá a J. Vláčil, jako zmocněnci,

– za francouzskou vládu: B. Dourthe, jako zmocněnkyně,

– za nizozemskou vládu: C. S. Schillemans, jako zmocněnkyně,

– za Evropskou komisi: H. Leupold, L. Nicolae a J. Vondung, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. prosince 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 bodů 5 a 6, jakož i čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06 s. 34), a čl. 4 odst. 2, čl. 22 odst. 1, jakož i článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27).

2 Tato žádost byla podána v rámci řízení týkajícího se výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal Curtea de Apel București – Biroul executări penale (Odvolací soud v Bukurešti – kancelář pro výkon trestů, Rumunsko) za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který byl uložen C. J.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 3 Evropské úmluvy o předávání odsouzených osob, podepsané ve Štrasburku dne 21. března 1983, nadepsaný „Podmínky předání“, v odstavci 1 stanoví

„Odsouzená osoba může být předána podle této Úmluvy pouze za následujících podmínek:

[…]

f) souhlasí-li jak odsuzující, tak i vykonávající stát s předáním“.

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

4 V bodě 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 je uvedeno:

„Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.“

5 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají [každý] evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

[…]“

6 Článek 3 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

[…]

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesen rozsudek, ho již nelze vykonat […]“

7 Článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

[…]

5. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat;

6. byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem;

[…]“

8 Článek 5 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“, stanoví:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[…]

3. je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

9 Článek 8 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[…]

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

[…]“

10 Článek 12 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Držení vyžádané osoby ve vazbě“, stanoví:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. […]“

11 Článek 26 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě“, v odstavci 1 stanoví:

„Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

Rámcové rozhodnutí 2008/909

12 V bodech 2, 8 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 je uvedeno:

„2) Dne 29. listopadu 2000 přijala Rada v souladu se závěry z Tampere program opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních, ve kterém vyzvala k posouzení potřeby moderních mechanismů pro vzájemné uznávání pravomocných rozsudků zahrnujících zbavení osobní svobody […] a k rozšíření uplatňování zásady předávání odsouzených osob na osoby, které mají bydliště v některém členském státě […]

[…]

8) V případech uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. c) podléhá postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu konzultacím mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu a souhlasu příslušného orgánu vykonávajícího státu. […]

[…]

12) Toto rámcové rozhodnutí by se rovněž mělo obdobně vztahovat na výkon trestů v případech podle čl. 4 [bodu] 6 a čl. 5 [bodu] 3 rámcového rozhodnutí [2002/584]. To mimo jiné znamená, aniž je dotčeno uvedené rámcové rozhodnutí, že za účelem posouzení, zda má být osoba v případech podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí [2002/584] předána nebo zda má být vykonán trest, by vykonávající stát mohl jako podmínku pro uznání a výkon rozsudku ověřit existenci důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu podle článku 9 tohoto rámcového rozhodnutí, včetně ověření oboustranné trestnosti, pokud vykonávající členský stát učinil prohlášení podle čl. 7 odst. 4 rámcového rozhodnutí [2002/584].“

13 Článek 3 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci [sociální znovuzačlenění] odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.“

14 Článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Kritéria pro postoupení rozsudku a osvědčení jinému členskému státu“, stanoví:

„1. Pokud se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě a dala souhlas v těch případech, kdy je to podle článku 6 nutné, lze rozsudek a osvědčení, jehož jednotný formulář je obsažen v příloze I, postoupit jednomu z těchto členských států:

a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije, nebo

b) členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu […]; nebo

c) kterémukoli jinému členskému státu, než je členský stát uvedený v písmenu a) či b), jehož příslušný orgán souhlasí s tím, aby byly tomuto členskému státu rozsudek a osvědčení postoupeny.

2. Rozsudek a osvědčení je možné postoupit, pokud se příslušný orgán vydávajícího státu přesvědčí, po případné konzultaci mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění sociálního znovuzačlenění odsouzené osoby.

3. Před postoupením rozsudku a osvědčení může příslušný orgán vydávajícího státu jakýmkoli vhodným způsobem konzultovat příslušný orgán vykonávajícího státu. Konzultace je povinná v případech podle odst. 1 písm. c). V takových případech příslušný orgán vykonávajícího státu okamžitě uvědomí vydávající stát o svém rozhodnutí ohledně souhlasu s postoupením rozsudku.

[…]

5. Vykonávající stát může z vlastního podnětu požádat vydávající stát, aby mu postoupil rozsudek společně s osvědčením. […] Vydávající stát není povinen postoupit rozsudek společně s osvědčením na základě žádosti podané podle tohoto odstavce.

6. Při provedení tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření, která zejména zohlední účel, jímž je usnadnění sociálního znovuzačlenění odsouzené osoby, a která budou základem pro rozhodování jejich příslušných orgánů o souhlasu s postoupením rozsudku a osvědčení v případech podle odst. 1 písm. c).

[…]“

15 Článek 8 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Uznání rozsudku a výkon trestu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest

nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

3. Je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžitý trest.

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.“

16 Článek 13 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Zpětvzetí osvědčení“, stanoví:

„Dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít od tohoto státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly. Po zpětvzetí osvědčení již vykonávající stát trest nevykoná.“

17 Článek 22 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důsledky předání odsouzené osoby“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„S výhradou odstavce 2 nesmí vydávající stát v provádění výkonu trestu pokračovat, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě.“

18 Článek 23 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Jazyky“, v odstavci 1 stanoví:

„Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které bude uloženo v generálním sekretariátu Rady, že bude přijímat překlad do jednoho či více dalších úředních jazyků orgánů Evropské unie.“

19 Článek 25 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výkon trestů v návaznosti na evropský zatýkací rozkaz“, stanoví:

„Aniž je dotčeno rámcové rozhodnutí [2002/584], použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotyčného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.“

20 Článek 26 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Vztah k jiným dohodám a ujednáním“, v odstavci. 1 stanoví:

„Aniž je dotčeno jejich uplatňování mezi členskými státy a třetími státy a jejich přechodné uplatňování podle článku 28, nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ode dne 5. prosince 2011 odpovídající ustanovení následujících úmluv platná pro vztahy mezi členskými státy:

– Evropskou úmluvu o předávání odsouzených osob [(*Série des traités européens* no 112), podepsanou ve Štrasburku dne 21. března 1983] a dodatkový protokol k ní ze dne 18. prosince 1997,

– Evropskou úmluvu o mezinárodní platnosti trestních rozsudků [(*Série des traités européens* no 70), podepsanou v Haagu dne 28. května 1970],

– hlavu III kapitolu 5 Úmluvy […] k provedení Schengenské dohody […] o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích [uzavřené mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky, která byla podepsána v Schengenu dne 19. června 1990 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9)],

– Úmluvu mezi členskými státy Evropských společenství o výkonu cizích trestních rozsudků ze dne 13. listopadu 1991.“

Původní řízení a předběžné otázky

21 Dne 25. listopadu 2020 vydal Curtea de Apel Bucureşti (Odvolací soud v Bukurešti, Rumunsko), který je předkládajícím soudem, evropský zatýkací rozkaz na C. J. za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem jeho druhého trestního senátu ze dne 27. června 2017. Tento rozsudek nabyl právní moci po vyhlášení rozsudku trestního senátu Înalta Curte de Casație și Justiție (Nejvyšší kasační a soudní dvůr, Rumunsko) ze dne 10. listopadu 2020 (dále jen „odsuzující rozsudek“).

22 Dne 29. prosince 2020 byl C. J. zatčen v Itálii.

23 Dne 31. prosince 2020 informovalo Ministero della Giustizia (Ministerstvo spravedlnosti, Itálie) předkládající soud o tomto zatčení. Na žádost tohoto ministerstva byl evropský zatýkací rozkaz vydaný na C. J. předán Corte d’appello di Roma (Odvolací soud v Římě, Itálie), který je vykonávajícím justičním orgánem.

24 Dne 14. ledna 2021 postoupil vydávající justiční orgán (v tomto rozsudku je vydávajícím orgánem/státem ve smyslu rámcového rozhodnutí 2008/909 taktéž vystavující orgán/stát ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/594) italským orgánům na jejich žádost odsuzující rozsudek. Při této příležitosti vyjádřil předkládající soud nesouhlas s uznáním tohoto rozsudku a s převzetím výkonu trestu, který byl C. J. uložen, v Itálii.

25 Na žádost italských justičních orgánů uvedený soud dne 20. ledna 2021 upřesnil, že v případě odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného vůči C. J. na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 neudělí souhlas s incidenčním uznáním uvedeného rozsudku a s převzetím výkonu trestu, který byl C. J. uložen, Italskou republikou, a že o takové uznání a převzetí výkonu trestu požádá později na základě rámcového rozhodnutí 2008/909.

26 Rozsudkem ze dne 6. května 2021 Corte d’appello di Roma (Odvolací soud v Římě, Itálie) odmítl předat C. J., uznal odsuzující rozsudek a nařídil výkon tohoto odsuzujícího rozsudku v Itálii (dále jen „rozhodnutí o uznání a výkonu“). Uvedený soud měl za to, že předmětný odsuzující rozsudek je nutno vykonat v Itálii, aby se zvýšily vyhlídky na resocializaci C. J., který má legální a skutečný pobyt v Itálii.

27 Po započtení dob, které již C. J. strávil ve vazbě, a to od 17. září do 16. prosince 2019 a od 29. prosince 2020 do dne vydání rozhodnutí o uznání a výkonu, uvedený soud určil, že celková doba trestu, která zbývala C. J. vykonat, činí 3 roky, 6 měsíců a 21 dnů.

28 Dne 20. května 2021 bylo rozhodnutí o uznání a výkonu oznámeno předkládajícímu soudu.

29 Následně bylo rumunským orgánům zasláno osvědčení kanceláře pro výkon trestů při státním zastupitelství v Římě ze dne 11. června 2021, z něhož vyplývalo, že vůči C. J. byl dne 20. května 2021 vydán příkaz k výkonu trestu ve formě „domácího vězení se současným odkladem“ a zbývající trest, který má odpykat, činí tři roky a jedenáct měsíců odnětí svobody, přičemž počátek výkonu tohoto trestu byl stanoven na 29. prosince 2020 a jeho konec na 28. listopadu 2024.

30 Rumunské justiční orgány zopakovaly v dopise ze dne 28. června 2021 zaslaném Ministero della Giustizia (Ministerstvo spravedlnosti, Itálie), jakož i Corte d’appello di Roma (Odvolací soud v Římě) svůj postoj uvedený v bodě 24 tohoto rozsudku a uvedly, že dokud nebudou informovány o zahájení výkonu trestu odnětí svobody C. J., vyhrazují si právo na výkon odsuzujícího rozsudku. Rovněž uvedly, že vnitrostátní příkaz k výkonu trestu odnětí svobody uloženého C. J. a evropský zatýkací rozkaz vydaný na jeho osobu nebyly zrušeny a jsou stále v platnosti.

31 Dne 15. října 2021 podala kancelář pro výkon trestů při druhém trestním senátu Curtea de Apel București (Odvolací soud v Bukurešti) proti výkonu odsuzujícího rozsudku námitku k předkládajícímu soudu.

32 Za účelem rozhodnutí o této námitce se musí uvedený soud vyjádřit k platnosti vnitrostátního příkazu k výkonu trestu odnětí svobody uloženého C. J. a na jeho osobu vydaného evropského zatýkacího rozkazu.

33 Za těchto podmínek se Curtea de Apel București (Odvolací soud v Bukurešti) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládán v tom smyslu, že pokud justiční orgán vykonávající evropský [zatýkací] rozkaz hodlá pro účely uznání odsuzujícího rozsudku použít čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je povinen požádat o [postoupení] rozsudku a osvědčení vydaných podle rámcového rozhodnutí 2008/909 a získat souhlas státu odsouzení podle čl. 4 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2008/909?

2) Musí být čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 25 a čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládán v tom smyslu, že odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody a uznání odsuzujícího rozsudku, bez jeho skutečného výkonu prostřednictvím uvěznění odsouzené osoby v důsledku udělení milosti a přerušení výkonu trestu v souladu s právem vykonávajícího státu a bez získání souhlasu státu odsouzení v rámci řízení o uznání, [mají za následek] ztrátu práva státu odsouzení provést výkon trestu podle čl. 22 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909?

3) Musí být čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že rozsudek odsuzující osobu k trestu odnětí svobody, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, jehož výkon byl odmítnut podle čl. 4 bodu 6 [uvedeného rámcového rozhodnutí], tedy rozsudek, který byl uznán, ale nebyl skutečně vykonán prostřednictvím uvěznění odsouzené osoby v důsledku udělení milosti a přerušení výkonu trestu v souladu s právem vykonávajícího státu, a ohledně nějž nebyl získán souhlas státu odsouzení v rámci řízení o uznání, ztrácí svou vykonatelnost?

4) Musí být čl. 4 bod 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že rozsudek, kterým byl odmítnut výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody a uznán odsuzující rozsudek podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, avšak tento rozsudek nebyl skutečně vykonán prostřednictvím uvěznění odsouzené osoby v důsledku udělení milosti a přerušení výkonu trestu v souladu s právem vykonávajícího státu (členského státu [Evropské] unie) a nebyl získán souhlas státu odsouzení v rámci řízení o uznání, představuje „odsouzení za stejný čin třetím státem“?

V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku:

5) Musí být čl. 4 bod 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že soudní rozhodnutí, kterým byl odmítnut výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody a uznán odsuzující rozsudek podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, s přerušením výkonu trestu v souladu s právem vykonávajícího státu, představuje „trest, který je právě vykonáván“, pokud dohled nad odsouzeným ještě nebyl zahájen?“

Řízení před Soudním dvorem

34 Dne 23. ledna 2024 rozhodl Soudní dvůr o přidělení projednávané věci prvnímu senátu. Jednání se konalo dne 13. března 2024, generální advokát přednesl své stanovisko dne 13. června 2024 a ústní část řízení byla poté skončena.

35 Na návrh prvního senátu Soudního dvora předložený na základě čl. 60 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora rozhodl tento soud dne 9. července 2024 o přidělení věci velkému senátu.

36 Usnesením ze dne 13. září 2024, C. J. (Výkon trestu v návaznosti na EZR) (C-305/22, EU:C:2024:783), Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta nařídil znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 jednacího řádu. Druhé jednání se konalo dne 14. října 2024.

37 Dne 12. prosince 2024 přednesl generální advokát doplňující stanovisko.

K předběžným otázkám

K první až třetí otázce

38 Podstatou první až třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 a články 4, 22 a 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládány v tom smyslu, že

– odmítnutí, ze strany vykonávajícího justičního orgánu, předat osobu, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, na základě důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, předpokládá, že tento justiční orgán dodrží podmínky a postup stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 pro uznání odsuzujícího rozsudku k tomuto trestu a převzetí výkonu uvedeného trestu, a

– za okolností, kdy vykonávající justiční orgán odmítl na základě tohoto důvodu vykonat tento evropský zatýkací rozkaz, aniž dodržel podmínky a postup stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909 pro uznání tohoto rozsudku a toto převzetí výkonu trestu, vystavující stát si případně zachovává právo vykonat tento trest, a tedy ponechat v platnosti evropský zatýkací rozkaz.

K dopadu rámcového rozhodnutí 2008/909 na uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584

39 Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 42, jakož i citovaná judikatura].

40 V oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí je zásada vzájemného uznávání, která představuje – jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí – „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, vyjádřena v čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat každý evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními téhož rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2023, O. G. (Evropský zatýkací rozkaz vydaný na státního příslušníka třetí země), C-700/21, EU:C:2023:444, bod 32 a citovaná judikatura].

41 Z toho plyne, že vykonávající justiční orgány mohou odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz pouze z důvodů vycházejících z rámcového rozhodnutí 2002/584, jak jej vykládá Soudní dvůr. A dále, zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 6. června 2023, O. G. (Evropský zatýkací rozkaz vydaný na státního příslušníka třetí země), C-700/21, EU:C:2023:444, bod 33 a citovaná judikatura].

42 Co se týče těchto důvodů, toto rámcové rozhodnutí uvádí v článku 3 důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a v článcích 4 a 4a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

43 Pokud jde o důvody, z nichž je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, pak platí, že použití důvodu, který je uveden v bodě 6 tohoto článku, je podmíněno splněním dvou podmínek, a to zaprvé že se vyžádaná osoba zdržuje ve vykonávajícím státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a zadruhé že se tento stát zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pro které byl evropský zatýkací rozkaz vydán, v souladu se svým vnitrostátním právem [rozsudek ze dne 6. června 2023, O. G. (Evropský zatýkací rozkaz vydaný na státního příslušníka třetí země), C-700/21, EU:C:2023:444, bod 46 a citovaná judikatura].

44 Pokud vykonávající justiční orgán shledá, že obě tyto podmínky jsou splněny, musí dále posoudit, zda existuje oprávněný zájem odůvodňující, aby trest uložený ve vystavujícím státě byl vykonán na území vykonávajícího státu. Toto posouzení umožňuje tomuto orgánu zohlednit cíl sledovaný čl. 4

bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, kterým je podle ustálené judikatury zlepšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, k němuž byla odsouzena [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2023, O. G. (Evropský zatýkací rozkaz vydaný na státního příslušníka třetí země), C-700/21, EU:C:2023:444, bod 49 a citovaná judikatura].

45 Stran dopadu rámcového rozhodnutí 2008/909 na uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba připomenout, že stejně jako rámcové rozhodnutí 2002/584 konkretizuje rámcové rozhodnutí 2008/909 v oblasti trestního práva zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, které zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládají každému z členských států, aby až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává. Toto posledně uvedené rámcové rozhodnutí tedy posiluje justiční spolupráci v oblasti uznávání a výkonu trestních rozsudků v případech, kdy byly osoby odsouzeny k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody v jiném členském státě, s cílem usnadnit jejich sociální znovuzačlenění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2023, Staatsanwaltschaft Aachen, C-819/21, EU:C:2023:841, bod 19).

46 Účelem rámcového rozhodnutí 2008/909 je podle jeho čl. 3 odst. 1 stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit sociální znovuzačlenění odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů uložených soudem jiného členského státu. Toto rámcové rozhodnutí, jak vyplývá z jeho čl. 26 odst. 1, nahrazuje ustanovení úmluv o předávání odsouzených osob, které jsou uvedeny v tomto článku, platná pro vztahy mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 36 a 37).

47 S ohledem na totožnost cíle, který je sledován na straně jedné důvodem, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveným v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, a na straně druhé pravidly obsaženými v rámcovém rozhodnutí 2008/909, a sice usnadnit sociální znovuzačlenění odsouzených osob v jiném členském státě, je tedy nutno konstatovat, že pokud justiční orgán vykonávajícího státu zamýšlí tento důvod použít, musí zohlednit tato pravidla.

48 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, podobně jako to učinil generální advokát v bodě 45 svého stanoviska ze dne 13. června 2024, nic nenasvědčuje tomu, že by unijní normotvůrce zamýšlel stanovit dva odlišné právní režimy pro uznávání a výkon rozsudků v trestních věcech podle toho, zda byl vydán evropský zatýkací rozkaz, či nikoli.

49 V tomto smyslu článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 ve spojení s bodem 12 jeho odůvodnění stanoví, že toto rozhodnutí se použije, jsou-li jeho ustanovení slučitelná s rámcovým rozhodnutím 2002/584, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 bodu 6 posledně uvedeného rámcového rozhodnutí. Tak je tomu i tehdy, když členský stát jednající v rámci čl. 5 bodu 3 posledně uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil výkon evropského zatýkacího rozkazu za účelem trestního stíhání ve vystavujícím státě vrácením dotčené osoby do vykonávajícího státu, aby zde vykonala trest uložený ve vystavujícím státě.

50 V souvislosti s posledně zmíněným případem, uvedeným v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že výkon trestu se řídí rámcovým rozhodnutím 2008/909. Jak totiž uvedl Soudní dvůr, jestliže výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání podléhá podmínce stanovené v tomto čl. 5 bodu 3, vykonávající stát za

účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím státě dotyčné osobě musí dodržet příslušná pravidla rámcového rozhodnutí 2008/909 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 68].

51 Stejně jako v případě uvedeném v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 je třeba mít za to, že pokud vykonávající justiční orgán zamýšlí odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě důvodu, ze kterého je možné tento výkon odmítnout, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, řídí se výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody, uznání rozsudku o uložení tohoto trestu a převzetí výkonu uvedeného trestu rámcovým rozhodnutím 2008/909.

52 Odmítnutí vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž předpokládá skutečný závazek vykonávajícího státu zajistit výkon trestu odnětí svobody uloženého vyžádané osobě [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2023, O. G. (Evropský zatýkací rozkaz vydaný na státního příslušníka třetí země), C-700/21, EU:C:2023:444, bod 48 a citovaná judikatura]. Pokud byla tato osoba ve vystavujícím státě odsouzena, nutně to znamená, že orgány vykonávajícího státu uznají odsuzující rozsudek vydaný vůči uvedené osobě v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2008/909.

53 Je zajisté pravda, že Soudní dvůr z článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 vyvodil, že žádné z jeho ustanovení nemůže mít vliv na působnost ani podmínky uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 48).

54 Toto konstatování však neznamená, že se podmínky pro uznání a výkon rozsudků v trestních věcech stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 nepoužijí, pokud se členský stát zaváže provést výkon trestu v souladu s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, přestože by použití rámcového rozhodnutí 2008/909 nevedlo k neslučitelnosti nebo nesoudržnosti při společném použití těchto dvou aktů. Jak uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska ze dne 13. června 2024, podmínky uznání a výkonu rozsudků v trestních věcech stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 se použijí při uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, pokud jsou tyto podmínky, jak výslovně stanoví článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 a samotný Soudní dvůr uvedl v bodě 48 rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016), slučitelné s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584. To umožňuje zaručit řádné fungování zjednodušeného a účinného systému předávání vyžádaných osob zavedeného tímto posledně uvedeným rámcovým rozhodnutím.

55 V tomto ohledu je třeba uvést, že rámcové rozhodnutí 2008/909 nahradilo podle svého čl. 26 odst. 1 ode dne 5. prosince 2011 odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o předávání odsouzených osob a jejího dodatkového protokolu ze dne 18. prosince 1997.

56 Jak uvedla zejména francouzská vláda na jednání konaném dne 14. října 2024, čl. 3 odst. 1 písm. f) této úmluvy stanovil, že odsuzující stát a vykonávající stát musí souhlasit s předáním odsouzené osoby.

57 Tento čl. 3 odst. 1 písm. f) byl po přijetí rámcového rozhodnutí 2008/909 nahrazen požadavkem souhlasu vydávajícího státu s převzetím výkonu trestu uloženého v tomto státě. Tento souhlas je vyjádřen tím, že vykonávajícímu státu je podle podmínek stanovených v článku 4 tohoto rámcového rozhodnutí postoupen odsuzující rozsudek vydaný soudem vydávajícího státu společně s osvědčením, jehož formulář je obsažen v příloze I uvedeného rámcového rozhodnutí.

58 Z bodu f) formuláře osvědčení uvedeného v příloze I rámcového rozhodnutí 2008/909 totiž výslovně vyplývá, že právě v rámci uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, se mohou použít ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909, přičemž toto osvědčení musí na tento důvod odkazovat, je-li uplatněn.

59 Nezbytnost získání souhlasu vydávajícího státu s převzetím výkonu uloženého trestu vyplývá rovněž z článku 13 rámcového rozhodnutí 2008/909. Z tohoto článku totiž plyne, že dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon tohoto trestu, může vzít vydávající stát od vykonávajícího státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly, a po tomto zpětvzetí již vykonávající stát uvedený trest nevykoná.

60 Použití podmínek v rámci uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, uvedeného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, stanovených v rámcovém rozhodnutí 2008/909, pokud jde o uznání, ve vykonávajícím státě, odsuzujícího rozsudku, který je důvodem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu a převzetí výkonu uloženého trestu týmž vykonávajícím státem, a především požadavek souhlasu vydávajícího státu s takovým převzetím, je slučitelné s cílem sledovaným tímto ustanovením, kterým je zlepšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí tohoto trestu.

61 Zaprvé totiž z ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2008/909 ve spojení s odstavcem 2 tohoto článku, vykládaných ve světle bodu 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, vyplývá, že příslušný orgán vydávajícího státu může postoupit příslušnému orgánu vykonávajícího státu odsuzující rozsudek a osvědčení, které k němu musí být přiloženo a jehož formulář je obsažen v příloze I uvedeného rámcového rozhodnutí, pouze v případě, že je přesvědčen, že výkon trestu v posledně uvedeném státě splní účel, jímž je usnadnění sociálního znovuzačlenění odsouzené osoby.

62 Zadruhé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že cíl zvýšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena, ať je jakkoli důležitý, není absolutní, neboť tento cíl musí být uveden do souladu především se základním pravidlem uvedeným v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle kterého členské státy v zásadě vykonají každý evropský zatýkací rozkaz (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 62, a ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 46).

63 Jak uvedl generální advokát v bodě 68 svého stanoviska ze dne 13. června 2024, vzhledem k různým funkcím trestu ve společnosti může členský stát, v němž byla osoba odsouzena, legitimně uplatnit jemu vlastní aspekty trestní politiky, aby odůvodnil, že uložený trest bude vykonán na jeho území, a odmítnout tak postoupení odsuzujícího rozsudku a osvědčení, které k němu musí být přiloženo, na základě rámcového rozhodnutí 2008/909, a to i v případě, že by hlediska související se sociálním znovuzačleněním vyžádané osoby mohla svědčit ve prospěch výkonu tohoto trestu na území jiného členského státu.

64 Prostor pro uvážení vydávajícího státu týkající se souhlasu stanoveného v čl. 4 odst. 1 písm. c) a odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, který je popsán v bodech 61 až 63 tohoto rozsudku, je navíc potvrzen odstavcem 5 tohoto článku, který stanoví, že pokud vykonávající stát z vlastního podnětu požádá vydávající stát, aby mu postoupil rozsudek společně s osvědčením, nezakládá taková žádost pro vydávající stát povinnost jí vyhovět.

65 Kromě toho žádné ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí ani rámcového rozhodnutí 2002/584 neumožňuje mít za to, že by skutečnost, že vykonávající justiční orgán uplatní důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovený v čl. 4 bodě 6 posledně uvedeného rámcového rozhodnutí, měla za následek zpochybnění uvedeného prostoru pro uvážení vydávajícího státu.

66 V tomto ohledu svědčí vydání evropského zatýkacího rozkazu členským státem za účelem výkonu trestu odnětí svobody právě o tom, že tento stát v zásadě upřednostňuje výkon trestu na svém území před uplatněním mechanismu uznávání a výkonu rozsudků v trestních věcech stanoveného v rámcovém rozhodnutí 2008/909 za účelem takového výkonu v jiném členském státě. V této souvislosti by byla narušena účinnost systému předávání mezi členskými státy zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, kdyby se v takovém případě mohl vykonávající stát jednostranně odchýlit od zásady výkonu evropského zatýkacího rozkazu z důvodu uplatnění tohoto důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, aniž by byly splněny podmínky pro uznání a výkon odsuzujícího rozsudku stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909.

67 Z toho vyplývá, že v rámci uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je převzetí, ze strany vykonávajícího státu, výkonu trestu uloženého odsuzujícím rozsudkem vydaným ve vydávajícím státě, který byl důvodem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, podřízeno souhlasu tohoto vydávajícího státu v souladu s pravidly stanovenými v rámcovém rozhodnutí 2008/909.

68 I když je tedy postoupení odsuzujícího rozsudku a osvědčení, které musí být k němu přiloženo, vydávajícím státem, koncipováno jako pouhá možnost, a to i v případě, že vykonávající stát zamýšlí převzít výkon trestu uplatněním tohoto důvodu pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, je nutno připomenout, že zejména za účelem zajištění toho, aby nebylo ochromeno fungování evropského zatýkacího rozkazu, vyžaduje povinnost loajální spolupráce zakotvená v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány. Z této zásady zejména vyplývá, že členské státy se navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 48 a citovaná judikatura].

69 Vystavující a vykonávající justiční orgány proto musí ve snaze zajistit účinnou spolupráci v trestních věcech plně využívat nástroje upravené v rámcových rozhodnutích 2002/584 a 2008/909, jako jsou konzultace předcházející postoupení odsuzujícího rozsudku vydaného soudem vystavujícího státu, jakož i osvědčení, jehož formulář je uveden v příloze I rámcového rozhodnutí 2008/909, s cílem podpořit vzájemnou důvěru stojící na pozadí této spolupráce [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 49, jakož i citovaná judikatura]. V této souvislosti je nutno připomenout, že podle čl. 4 odst. 3 posledně uvedeného rámcového rozhodnutí jsou takové konzultace povinné, pokud je tak

jako v projednávané věci výkon trestu zamýšlen v jiném členském státě, než je stát, jehož je dotyčná osoba státním příslušníkem, tedy v případě uvedeném v čl. 4 odst. 1 písm. c) posledně uvedeného rámcového rozhodnutí.

70 Jestliže není z jakéhokoli důvodu, včetně toho, že nebyly dodrženy podmínky a postupy stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909, možné, aby vykonávající stát skutečně převzal výkon trestu, ze zásady vzájemného uznávání vyplývá, že k tomu, aby se zabránilo beztrestnosti vyžádané osoby, musí být evropský zatýkací rozkaz vykonán. Jak je totiž uvedeno v bodě 41 tohoto rozsudku, výkon evropského zatýkacího rozkazu představuje zásadu a odmítnutí jeho výkonu je výjimkou, která musí být vykládána restriktivně.

71 Pokud jde o povinnosti vydávajícího státu, je třeba zdůraznit, že tento stát musí zajistit, aby právo, které mu přiznává rámcové rozhodnutí 2008/909, nepostoupit vykonávajícímu státu odsuzující rozsudek vydaný některým z jeho soudů, jakož i osvědčení, jehož formulář je obsažen v příloze I tohoto rámcového rozhodnutí, bylo využito způsobem, který umožní účinnou spolupráci mezi příslušnými orgány členských států v trestních věcech a zajistí, že nebude ochromeno fungování evropského zatýkacího rozkazu a vzájemné uznávání rozsudků v trestních věcech za účelem jejich výkonu v jiném členském státě.

72 Pokud tedy vykonávající justiční orgán zamýšlí odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě důvodu, ze kterého je možné tento výkon odmítnout, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, může příslušný orgán vydávajícího státu takové postoupení odmítnout, pokud se na základě objektivních okolností domnívá, že trest nebude ve vykonávajícím státě skutečně vykonán nebo že výkon tohoto trestu ve vykonávajícím státě nepřispěje k cíli sociálního znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena. Vydávající justiční orgán může toto postoupení odmítnout i na základě úvah souvisejících s trestněprávní politikou, která je vlastní vydávajícímu státu.

K právu vystavujícího státu vykonat trest odnětí svobody v případě, že vykonávající justiční orgán odmítl vykonat evropský zatýkací rozkaz, který byl vydán za účelem výkonu tohoto trestu, na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, aniž dodržel podmínky a postup stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 týkající se uznání odsuzujícího rozsudku, kterým byl uvedený trest uložen, a převzetí jeho výkonu

73 Je třeba zkoumat, zda za okolností, kdy vykonávající justiční orgán odmítl vykonat evropský zatýkací rozkaz, který byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody, na základě důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, aniž dodržel podmínky a postup stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909, si vystavující stát zachovává právo tento trest vykonat.

74 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vykonávající justiční orgán, kterému byl předložen evropský zatýkací rozkaz vydaný vůči C. J. za účelem výkonu trestu odnětí svobody, měl za to, že za účelem zlepšení vyhlídek na sociální znovuzačlenění této osoby je třeba tento trest vykonat v Itálii. Tento orgán proto rozhodnutím o uznání a výkonu odmítl uvedenou osobu předat, uznal odsuzující rozsudek a nařídil výkon uvedeného trestu v Itálii. Toto rozhodnutí bylo přijato, přestože předkládající soud předal vykonávajícímu justičnímu orgánu tento rozsudek, ale nikoli osvědčení, jehož formulář je obsažen v příloze I rámcového rozhodnutí 2008/909, a vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl uvedený rozsudek uznán a trest odnětí svobody uložený C. J. vykonán v Itálii.

75 Jak v této souvislosti vyplývá z bodů 54 až 67 tohoto rozsudku, v rámci uplatnění důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, musí být při uznání odsuzujícího rozsudku k trestu odnětí svobody vydaného soudem vystavujícího státu a převzetí výkonu tohoto trestu vykonávajícím státem dodrženy podmínky a postup stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909, což zejména znamená, že vystavující stát musí s tímto převzetím výkonu trestu souhlasit.

76 Je nutno konstatovat, že pokud byl výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody vykonávajícím justičním orgánem, tak jako v projednávané věci, odmítnut v rozporu s podmínkami a postupy stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/909, může vystavující justiční orgán tento zatýkací rozkaz ponechat v platnosti. Stejně tak si vystavující stát zachovává právo tento trest vykonat.

77 Soudní dvůr již měl totiž příležitost rozhodnout, že se ponechání evropského zatýkacího rozkazu vystavujícím justičním orgánem v platnosti může ukázat jako nezbytné k tomu, aby byl dokončen postup předání vyžádané osoby, a tedy podpořeno dosažení cíle spočívajícího v boji proti beztrestnosti, který sleduje toto rámcové rozhodnutí, a to zejména pokud rozhodnutí o odmítnutí vykonat tento evropský zatýkací rozkaz nebylo v souladu s unijním právem. Pouhá okolnost, že vykonávající justiční orgán odmítl uvedený zatýkací rozkaz vykonat, nemůže sama o sobě bránit tomu, aby vystavující justiční orgán ponechal tentýž zatýkací rozkaz v platnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, body 51 a 53).

78 Tyto úvahy platí *mutatis mutandis* pro právo vystavujícího státu vykonat trest odnětí svobody uložený osobě, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, za takových okolností, jako jsou okolnosti uvedené v bodě 76 tohoto rozsudku, a nelze je zpochybnit s ohledem na čl. 22 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909, který stanoví, že vydávající stát nemůže v provádění výkonu uloženého trestu pokračovat, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě.

79 Je totiž nutno zdůraznit, že se toto ustanovení nepoužije v případě, že, tak jako v projednávané věci, vykonávající stát odmítl předání na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 v rozporu s pravidly stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/909. Zaprvé, jak uvedl generální advokát v bodě 81 svého stanoviska ze dne 12. prosince 2024, kdybychom připustili, že v takové situaci by zahájení výkonu trestu ve vykonávajícím členském státě mohlo zbavit vystavující stát jeho pravomoci vykonat tento trest, vedlo by to k obcházení pravidel stanovených tímto rámcovým rozhodnutím.

80 Zadruhé skutečnost, že by v takové situaci vystavující stát pozbyl pravomoc k výkonu uvedeného trestu, by měla za následek nejen porušení pravidel pro uznání a výkon rozsudku vystavujícího státu stanovených rámcovým rozhodnutím 2008/909, ale také ohrožení fungování zjednodušeného a účinného systému předávání vyžádaných osob zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, neboť by tím bylo zejména umožněno zpochybnit cíl boje proti beztrestnosti sledovaný tímto rámcovým rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. července 2023, Minister for Justice and Equality (Žádost o souhlas – Účinky prvotního evropského zatýkacího rozkazu), C-142/22, EU:C:2023:544, bod 51, jakož i ze dne 29. července 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, bod 51 a citovaná judikatura].

81 Je pravda, že z judikatury vyplývá, že spojitost stanovená unijním normotvůrcem mezi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 musí přispívat k dosažení cíle uvedeného v bodě 46 tohoto rozsudku a spočívajícího v usnadnění sociálního znovuzačlenění dotyčné osoby [rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 51 a citovaná judikatura].

82 Kdyby však vykonávající stát mohl na základě tohoto cíle odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody bez souhlasu vystavujícího státu s převzetím tohoto výkonu prvně uvedeným státem, mohlo by to vést k vysokému riziku beztrestnosti osob, které se pokoušejí vyhnout spravedlnosti poté, co byly odsouzeny v některém členském státě, a v konečném důsledku by to ohrozilo účinné fungování zjednodušeného systému předávání mezi členskými státy zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584.

83 Je nutno dodat, že výklad článku 22 rámcového rozhodnutí 2008/909 uvedený v bodě 79 tohoto rozsudku, který spočívá v tom, že možnost uplatnit důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovený v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je podmíněna souhlasem vydávajícího státu s tím, aby byl trest vykonán ve vykonávajícím státě, je podpořen skutečností, že – jak je uvedeno v bodě 57 tohoto rozsudku – tento souhlas je vyjádřen postoupením odsuzujícího rozsudku a osvědčení, jehož formulář je uveden v příloze I rámcového rozhodnutí 2008/909. Tyto dokumenty a zejména toto osvědčení, obsahují totiž podstatné údaje, které umožňují účinný výkon uloženého trestu. Za tímto účelem čl. 23 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že uvedené osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo úředních jazyků vykonávajícího státu.

84 Z toho vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, nebrání rámcová rozhodnutí 2002/584 a 2008/909 tomu, aby byl evropský zatýkací rozkaz vydaný na C. J. ponechán v platnosti a trest, který mu byl uložen, vykonán ve vystavujícím státě, tedy v Rumunsku.

85 Vzhledem k tomu však, že takové ponechání v platnosti může vést k zásahu do osobní svobody vyžádané osoby, je ještě nutno upřesnit, že vystavující justiční orgán musí posoudit, zda je s ohledem na specifika projednávané věci toto ponechání v platnosti přiměřené. Při takovém posouzení musí tento orgán zejména zohlednit důsledky, které pro tuto osobu bude mít ponechání v platnosti evropského zatýkacího rozkazu, který na ni byl vydán, jakož i vyhlídky výkonu tohoto zatýkacího rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, bod 54).

86 V případě, že by se vystavující stát po tomto posouzení rozhodl ponechat evropský zatýkací rozkaz v platnosti, musí v případě, že mu bude vyžádaná osoba předána, nebo v případě jejího dobrovolného návratu na jeho území zohlednit čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584. Tím, že toto ustanovení ukládá započtení všech dob, po které byla tato osoba zadržována ve vykonávajícím členském státě, zaručuje, že v konečném důsledku nebude ve vazbě po dobu, jejíž celková délka – jak ve vykonávajícím členském státě, tak ve vystavujícím členském státě – přesáhne délku trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena ve vystavujícím členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. července 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 43).

87 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na první až třetí otázku odpovědět tak, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 a články 4, 22 a 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládány v tom smyslu, že:

– odmítnutí, ze strany vykonávajícího justičního orgánu, předat osobu, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, na základě důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, předpokládá, že tento justiční orgán dodrží podmínky a postup stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 pro uznání odsuzujícího rozsudku k tomuto trestu a převzetí výkonu uvedeného trestu, a

– vystavující stát si za okolností, kdy vykonávající justiční orgán odmítl na základě tohoto důvodu vykonat tento evropský zatýkací rozkaz, aniž dodržel podmínky a postup stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909 pro uznání tohoto rozsudku a toto převzetí výkonu trestu, zachovává právo vykonat tento trest, a tedy ponechat evropský zatýkací rozkaz v platnosti.

Ke čtvrté otázce

88 Je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší, aby otázky, které jsou mu položeny, případně přeformuloval (rozsudek ze dne 25. února 2025, Alphabet a další, C-233/23, EU:C:2025:110, bod 33, jakož i citovaná judikatura).

89 Podle čl. 4 bodu 5 rámcového rozhodnutí 2002/584, jehož se týká čtvrtá otázka, může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz, pokud má informace o tom, že trestní stíhání proti vyžádané osobě skončilo ve třetím státě konečným rozhodnutím pro tentýž skutek, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat. V projednávané věci však z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že soudem členského státu Unie, a sice Italskou republikou, bylo přijato rozhodnutí o uznání a výkonu.

90 Za těchto podmínek je relevantní pouze důvod pro povinné odmítnutí výkonu stanovený v čl. 3 bodě 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, který konkretizuje zásadu *ne bis in idem*, jejíž dodržování musí členské státy zajistit.

91 Je tedy třeba mít za to, že podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 bod 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí, kterým vykonávající justiční orgán odmítl na základě čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí předat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, uznal rozsudek ukládající tento trest a nařídil výkon tohoto trestu ve vykonávajícím státě, představuje „konečné rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek“ ve smyslu tohoto ustanovení.

92 V souladu s čl. 3 bodem 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 platí, že pokud má vykonávající justiční orgán informace, že trestní stíhání proti vyžádané osobě skončilo v členském státě konečným rozhodnutím pro tentýž skutek, musí tento orgán odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesen odsuzující rozsudek, ho již nelze vykonat.

93 V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl, že vyžádaná osoba se považuje za osobu, proti které skončilo trestní stíhání konečným rozhodnutím pro tentýž skutek ve smyslu čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí, pokud je na základě trestního řízení stíhání s konečnou platností zastaveno, nebo pokud justiční orgány členského státu přijaly rozhodnutí, podle kterého je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby za činy, které jsou mu kladeny za vinu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 45 a citovaná judikatura).

94 Pokud jde konkrétně o žádost o předání, z judikatury vyplývá, že rozhodnutí vykonávajícího justičního orgánu odmítnout výkon zatýkacího rozkazu nelze stavět na roveň „konečnému rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek“ ve smyslu čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584. Posouzení takové žádosti o předání totiž neznamená, že vykonávající stát zahájí trestní stíhání osoby, o jejíž předání se žádá, a nezahrnuje posouzení věci samé [obdobně viz rozsudek ze dne 14. září 2023, Sofijska gradska prokuratura (Po sobě jdoucí zatýkací rozkazy), C-71/21, EU:C:2023:668, body 52 až 54].

95 Totéž platí pro takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí o uznání a výkonu, kterým je uznán odsuzující rozsudek vydaný v jiném členském státě a kterým se nařizuje výkon trestu uloženého tímto rozsudkem.

96 Jak totiž vyplývá z judikatury uvedené v bodě 94 tohoto rozsudku, posouzení provedené v tomto rámci neznamená zahájení trestního stíhání proti odsouzené osobě a nezahrnuje posouzení věci samé. Cílem takového rozhodnutí není odsouzení k novému trestu za stejný čin, ale umožnění toho, aby trest uložený ve vydávajícím státě mohl být vykonán ve vykonávajícím státě.

97 Rozhodnutí, kterým vykonávající justiční orgán odmítl na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, uznal rozsudek ukládající tento trest a nařídil výkon uvedeného trestu, nelze proto považovat za „konečné rozhodnutí, kterým se skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek“ ve smyslu čl. 3 bodu 2 tohoto rámcového rozhodnutí.

98 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 3 bod 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí, kterým vykonávající justiční orgán odmítl na základě čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí předat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, uznal rozsudek ukládající tento trest a nařídil výkon tohoto trestu ve vykonávajícím státě, nepředstavuje „konečné rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek“ ve smyslu tohoto ustanovení.

K páté otázce

99 Vzhledem k odpovědi na čtvrtou otázku není třeba odpovídat na pátou předběžnou otázku.

K nákladům řízení

100 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, a články 4, 22 a 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii,**

   musí být vykládány v tom smyslu, že

   – **odmítnutí, ze strany vykonávajícího justičního orgánu, předat osobu, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, na základě důvodu, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, předpokládá, že tento justiční orgán dodrží podmínky a postup stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909 pro uznání odsuzujícího rozsudku k tomuto trestu a převzetí výkonu uvedeného trestu, a**

   – **vystavující stát si za okolností, kdy vykonávající justiční orgán odmítl na základě tohoto důvodu vykonat tento evropský zatýkací rozkaz, aniž dodržel podmínky a postup stanovené v rámcovém rozhodnutí 2008/909 pro uznání tohoto rozsudku a toto převzetí výkonu trestu, zachovává právo vykonat tento trest, a tedy ponechat evropský zatýkací rozkaz v platnosti.**

2) **Článek 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584**

   musí být vykládán v tom smyslu, že

   rozhodnutí, kterým vykonávající justiční orgán odmítl na základě čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí předat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, uznal rozsudek ukládající tento trest a nařídil výkon tohoto trestu ve vykonávajícím státě, nepředstavuje „konečné rozhodnutí, kterým skončilo trestní stíhání pro tentýž skutek“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Podpisy